

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/2 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

INSER

Un șir garmond prima-dată 7 cr. și timbru
a treia-ora 5 cr.; și timbru

Redacția și administrația: Strada Poplăci Nr. 14.
Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază.
Nimeri singuratici à 5 cr. se vând la „Tipografia”, soc pe acțiuni

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Înalta vizită
la București.

IX.

Condițiunea unei alianțe solide.

Noi am mai spus-o, un act politic are o valoare reală numai atunci, când el își trage această valoare din aprobarea mulțimii pe care acel act o privește. Fără această condițiune, orice arangement al păturilor conducătoare are numai o valoare relativă, de oare-ce el va fi știrbit de consacrațiunea factorului de căpetenie, — poporul, — care decide totul în ultimul resort și care are dreptul de a urma și de a impune politica pe care el o crede mai conformă intereselor și aspirațiilor sale.

Politica populară a fost totdeauna o politică trainică și a desvoltat și energia necesară pentru a ajunge la rezultate; din contră politica ce s'a impus de sus în jos, în contra sentimentului general, a fost o politică fără trăinicie, care n'a putut mișca masele cele mari și profunde, în care zace forța, și care a dus numai la tulburări păgubitoare.

Ca și izvoarele, popoarele își urmează calea lor. Poți să le stavilești unmoment; curând însă ele vor rupe stăvilele și își vor relua cursul ce li-l indică puterile launtrice de care sunt cărmuite.

Fire-ar populară peste munți o alipire a României la politica triplei alianțe, cât timp nimic nu se va face pentru noi, Românii din Transilvania și Ungaria, cât timp prigonirile contra noastră vor continua, cât timp nedreptățile ce îndurăm se vor îngâmădi tot mai multe și tot mai mari?

Răspundem cu un categoric nu! Dl Sturdza își dă foarte bine socoteală de aceasta.

„Ca să mergem într-o constelațiune politică oare-care, — zicea d-sa în discursul dela senat, menționat în urmă, — trebuie ca poporul să vrea să meargă în acea direcțiune, și pentru a vrea să meargă trebuie să o înțeleagă, să o priceapă, să capete convingerea, că e în interesul său. Numai atunci se ridică poporul cu drag și cu energie, numai atunci se decide el să facă sacrificiile cele mari de avere și de viață, când știe că le face pentru interesele sale cele mai vitale. Dar aceasta trebuie să o cuprindă și el. Și interesele vitale sînt numai acele, pe care le poate pricepe tot poporul. Pe furie sau cu violență nu conduci pe popor la o acțiune de mari sacrificii. Mai ușor este a face pe oameni să nu cugete la nimic, să seadă în neputință, să doarmă.”

Odată stabilit în principiu acest lucru, dl Sturdza trece mai departe și aplică principiul la cazul unei evenimente conlucrări a Românilor cu Maghiarii.

„Pentru-ca Românii, într-o constelațiune politică oare-care să iee o atitudine alături cu Maghiarii, — zice d-sa, — trebuie ca o înțelegere amicală să fie între dinși. Poate oare să fie stabilită amicitia între Maghiarii și Români, pe cât timp chestiunea națională îi va despărți, pe cât timp ea va forma un abis între aceste două neamuri, abis care se lărgește pe zi ce merge? Trebuie dar' ca chestiunea română să fie rezolvată, după-cum o cere dreptatea, după-cum cere umanitatea, după-cum cere religia creștinească, și numai atunci poate fi vorba de o înțelegere amicală și de o înțelegere cu Maghiarii.”

Mai departe întărind și mai mult aceste idei și precisându-le din ce în ce mai bine, dl Sturdza adaugă:

„Persecuțiunile, violențele, arbitrarul de astăzi al Maghiarilor, nu umplu abisul. Dacă ele vor urma, vor ajunge la o situație în care Românii vor considera pe Maghiarii ca pe cei mai mari inamici ai neamului lor. Acesta însă este un pericol foarte mare, care trebuie înlăturat nu numai în interesul situațiilor excepționale, ci și în interesul vieții pacifice; căci interesele mari ale păcii există între România și Monarchia austro-ungară.”

În fine:

„Am mai zis-o încă odată: avem simpatii pentru tripla alianță.... Dar' pentru a fi cu tripla alianță, trebuie să lucrăm, ca abisul dintre Români și Maghiarii să nu se formeze și începutul formării lui să se încheie. Trebuie dar' să lucrăm, ca chestiunea națională să fie rezolvată în favoarea Românilor din Ungaria, care nu vor altceva decât dreptate, legalitate și egalitate în dreptăți. Trebuie să nu mai fie vorba de desființarea neamului românesc pentru-ca Maghiarii să poată exista. Trebuie ca Maghiarii să-și schimbe mersul și să se convingă, să lase lucrurile cum le-a așezat Dumnezeu: să trăească ei, dar' să trăească și Românii, ca să poată fi și exista o Ungarie puternică.”

Acest limbaj ținut de dl Sturdza în opoziție e cum nu se poate mai lămurit. Să sperăm, că primul-ministru al României va rămâne pe lângă aceleași opinii și astăzi când se află la putere, mai ales, că d-sa fiind se previe obiecțiunea, că la guvern va vorbi altminterlea, a zis că aceasta se mai înțelege și se mai iartă în unele cazuri, nu însă în chestia națională, unde nu ne e permis, că „din cauza comodității ministrilor să se înecă interesele naționale.”

Abisul dintre Români și Maghiarii nu s'a închis, nu s'a umplut, ci din contră tot mai mare și mai adînc s'a făcut.

Dela venirea la cărmă a dlui Sturdza încoace, puterea statului maghiar a comis din nou o sumă de violențe în contra Românilor:

Cei 7 membri ai comitetului, cari au subscris „Manifestul”, au fost osândiți la închisoare și amendă; s'au făcut din nou procese în masă Românilor „pentru nimicuri” și născociri de ale gendarmilor, aplicându-li-se maximum pedepsei; s'au înprocesat de nou ziarele române, așa încât alte osândă ne așteaptă; ne-au silit să sîrbăm milleniul în școale și biserici, deși

noi nu avem nimic de a face cu această sîrbare național-maghiară a descălecării lui Árpád; pe țeranii cari au cerut o administrație cinstită i-au împușcat; conferența națională a fost oprită, ceea-ce e un abis de putere de o extremă gravitate; ni-s'a tăgăduit până și naționalitatea, — și aceasta în chip oficios!

Ear' în ce privește perspectiva ce ni-se deschide în viitor, se cugetăm puțin la proiectele ce așteaptă să iee la toamnă, la redeschiderea simulcruului de parlament din Budapesta, forma definitivă de legi, — cum e proiectul despre judicatura Curiei, — și se cugetăm la chestiunea congruei și la problemele puse înainte de al doilea congres didactic la îndemnul ministrului de instrucțiune!..

Dispreț de legi, violență și înăbușire forțată a ori-cărei manifestări de viață națională în prezent; perspectiva celei mai îndrăznețe maghiarisirii, surparea celor două coloane pe care se sprijină edificiul nostru național, — biserica și școala, — în viitor!..

Eată situațiunea!

Mai profund s'a făcut abisul ce desparte pe Români de Maghiarii și mai profund se face pe zi ce merge. Și atunci; eară și eară, fraților noștri din România le rămâne dreptul să se întrebă, împreună cu dl Sturdza: »Aici, în România se nu aibă ministrii noștri simțăminte românești, dar' ministrii unguri se aibă în Ungaria simțăminte ungurești?... De aceea avem noi oare guvern național, ca să fie în fața țerii, aci, smeul, leu paralel, să se creadă că sîntem cei mai aprinși naționaliști, ear' la momentul când ești văzut, se fii cu capul pe tipisie?..»

Câtă vreme cauza națională a Românilor din Transilvania și Ungaria nu va fi rezolvată în favoarea acestora, o alipire a României la politica triplei alianțe nu va fi populară în România, guvernul care va face-o nu va avea aprobarea națiunii române, ear' regimentele române de dincolo, ca și cele de dincoace de Carpați, nu vor lupta cu același entuziasm în contra dușmanului, în cazul unui eventual război, ca-și-când Românilor li-s'ar fi făcut dreptate și când ei s'ar bucura pe pământurile lor străbune de drepturile lor sfinte și imprescriptibile.

Sibiu, 7 Septembrie n.

Diplomație. Cum dela apariția novelor politice „Tribuna și Tribuniștii” a trecut un timp destul de lung, autorul ei, dl Ioan Slavici cutază a să arăte earăși în public. De astă-dată din novelist ce era, el se aventură vultuște la înățimea unui diplomat. El publică, adevă, în *Gazeta* din București (unde ar și pute publica, într'alt loc?) un articol referitor la adunarea din Lugoj a

„Asociațiunii transilvane” intitulat — însuși nu va ști de ce? — „Concentrarea Mocsonyi-stă”.

În articolul său „frunzașul” ardelean pornește dela zărele conservatoare din București ajunge la Constantinopol și sfîrșește tot cu zărele conservatoare... Credem, că vom pute face cunoscut cetitorilor noștri acest nou product al „celebrului” novelist politic și diplomat. Și până atunci însă vom reproduce un mic pasagiu, pe cel mai marcant, care este următorul:

„Sgomotoasa manifestațiune dela Lugoj — zice dl Ioan Slavici — n'a fost lucru cuminte tocmai în timpul, când în Macedonia, în Creta și la Constantinopol se măcelăresc oamenii, ear' în România se fac pregătiri pentru primirea împăratului Francisc Iosif.”

Ați auzit, Români? Și ați înțeles? Nu veți fi înțeles, pentru-că nu sînteți „diplomați”!..

Voi nu trebuia să mergeți cu adunarea la Lugoj... sau dacă chiar ați mers, trebuia să vă abțineți dela manifestațiuni, mai ales dela „manifestațiuni sgomotoase”. De pildă: când a intrat comitetul „Asociațiunii” în sala comitetului, ea se deschidă memorabila ședință nu trebuia se aclamați...; când a intrat Dr. Rapiu în sală trebuia să tăceți, să nu strigați „să trăească”. Când presidential își rostia cuvîntul de deachidere anunțînd extinderea terenului de activitate culturală a „Astrei” trebuia să vă abțineți dela aprobări, trebuia să vă înecați inima. Apoi când dl A. Mocsonyi în frumoasa sa cuvîntare pro-lama solidaritatea culturală a tuturor Românilor din Ungaria, și declara, că cultura noastră trebuie să fie „religioasă, națională și patriotică”, arătînd perfectă armonie a acestor sentimente în sufletul poporului românesc, voi, miile de Români, cari erați de față, deși vorbă din inima voastră, trebuia să vă îndușiiți sentimentul în piept, să vă onoriți bucuria, și să nu aclamați, să nu aplaudați!

Da, pentru-că, vezi, în Constantinopol sînt tulburări, se măcelăresc oameni, în România se fac pregătiri, în Viena sosește Țarul, în Roma... acolo nu știm ce a fost. Așa spun „diplomații”, și aceia vor fi știind de ce spun așa.

Da, da! Atunci când sutele de coriști s'au întrunit și sub conducerea unuia au intonat mișcătorul „Deșteaptă-te Române”, la foc bengalic, sub ramuri verzi, sub cerul liber, și când prelații și frunzași voștri, în mijlocul vostru, al „plebei”, și-au descoperit capetele... voi nu trebuia să sbierați, să strigați, să vă manifestați, căci ați făcut sgomot, și desul sgomot era prin Constantinopol, Viena, București etc..

Da! așa ne spune Slavici, diplomatul. Și el ne mai spune ceva. El mai zice în articolul său:

„E hotărît rostul Românilor în actuala situațiune generală, și nici de dragul dlui Dr. A. Mocsonyi, nici de dragul dlui P. Cosma, n'are să se schimbe rostul acesta.”

Două lucruri frumoase sînt în lume: femeile și florile. Dar' poate să fie o floare cât de frumoasă și totuși poate să nu-ți placă — poate să fie o femeie cât de frumoasă — și totuși să te lase rece.

Voiți un exemplu?

Lângă noi un tînr încearcă cu o fetiță tînră o conversație. Vorbește despre literatură, despre timp, despre bal, despre dans, și vorbește despre tot posibilul și ea nu-i răspunde decât prin un monoton „da” sau „ba”.

Și tînrul devine poetic.

„Vezi, domnișoară, cum își aruncă lampa aceea lumina misterioasă, îmbrăcîndu-ne în un val de lumină feerică?”

„Da”, îi răspunde dînsa cu voce de alt. Tînrul își sucește încă odată mustețele și-și ia un nou avînt poetic.

„Vezi cum străbate luna palidă prin fereastră, — uite cât de frumos strălucește înconjurată de mii de luceferi blânzi?”

Da, și vocea-i sună deja mezo-sopran.

Îmi era milă de sîrmanul tînr, când îl auziam, cum se căsnește înzădar. Dar' ambiția nu-l lăsa să se fi trudit înzădar și tacepî din nou. Musica chiar începu un vals.

„Nu te simți și d-ta, domnișoară, la auzul muzicii, ca transpusă în alte sfere mai ideale, departe de grijile vieții?”

Cu atențiune am ascultat — vecinul „da” — de astă-dată însă sopran.

Că oare tînrul va fi isbit de scoate din tînera fetiță și vre-un alt cuvînt decît da, nu știu, căci începînd valsul a trebuit să mîe depart.

Și spuneați, dacă o astfel de floare nu te lasă rece?

Dincolo într'un colț șede o altă damicea tîneră, de timp lung, foarte lung și nici un membru din comitetul arangiator nu merge să-și facă datorița.

Da, a murit și simțul de datoriță din inimile tinerilor români.

Cei cu cecarde pe piept par a fi uitat că nu pentru aceea li-s'au pus acolo, ea cu ele se poată face „Pflanz” înaintea „alesei inimii lor” — dansînd toată seara numai cu dînsa.

Oaoare excepțiunilor!

Dar' peste tot petrecerea a fost foarte animată. Părechile treceau vesele pe dina-ntea noastră, din ochii tuturor strălucua bucurie, — numai — doi ochi priveau din cînd

Mai departe:

„Românii au fost totdeauna oameni chibzuți (numai la Lugoj nu! Red. „Trib.”), element de ordine și civilizațiune („la Lugoj au dat dovezi de contrar! Red. „Trib.”) și azi aceasta se știe pretutindeni: s'ar face și urgișiși Românilor și de risul lumii cei-ce ar voi să-i prezente altfel...”

Vedeți!? Dacă n'am știut, că sîntem „chibzuți”, „element de ordine și civilizație”, vedeți că am făcut la Lugoj un lucru, care „n'a fost lucru cuminte”? Vedeți, dacă nu sîntem „diplomați”, dacă nu avem în mijlocul nostru „diplomați”, am pățit-o...!

Domnule Slavici, îndură-te spre noi, fie-ți milă, genialule „diplomat”, revino în mijlocul nostru, să avem și noi pe cineva, Revino, că tare ești cuminte...! și tare ne ești drag.

Monumentul lui Iancu. Se știe, că ministrul de interne Perezel, încă în Martie 1895, a dat ordin de urmărire contra celor ce au adunat bani pentru monumentul lui Iancu. Administratorii fondului adunat, d-nii T. L. Albini și Ioan Moța au fost condamnați de primăria din Sibiu, primul la 5 zile temniță ordinară, al doilea la 3 zile. Asupra banilor s'a adus sentența de confiscare și s'a cerut să fie predați. Cei condamnați au dat recursuri la ministru. Recursul s'a rezolvat în septemăna trecută în sens favorabil: judecata primăriei a fost nimicită, acușaii sînt scoși de sub ori-ce fel de urmări, numai căt dl Moța a fost pedepsit cu o amendă de o sută florini, pentru-că ar fi întrebuintat în re-cursurii vătămătoare. Așa ne spune „Revista Oraștiei”, care e în poziție de a ști, fiind dl Moța redactor al ei.

„Astfel” — scrie „Revista” — fondul, pe atunci de 3780 fl. 65 cr. și 330 lei, 50 bani este mîntuit! Ministrul s'a retras înfrînt din atacul ce l-a pornit tot el asupra fondului!

Luăm cu plăcere la cunoștință acest fapt, asupra căruia însă va trebui să mai revenim.

Ori unde vine, nu uită. În urma unei invitări din partea clubului antisemit în orașul Budeiovițe (Budweis), Lueger și deputatul Schneider au petrecut Damineca penultimă, 30 August acolo și au ținut vorbiri euceritoare, ca de obicei. Orașul acesta este cel mai mare în sudul Boemiei, foarte industrial și în această privință vestit mai ales prin fabrica de ceruse a firmei „Hardtmuth & Comp.”, din apropierea lui; are 10.000 locuitori Nemți și 17.000 Cehi, dar' e tare jidovit, clasa dominătoare e compusă din ei și ei dau coloritul nemțesc al orașului, peste tot ei, Jidanii, sînt stăpîni acolo.

O spaimă grozavă i-a cuprins deci când au aflat, că va veni Lueger să sgudue ni-țai domnia lor, basată, ea și în alte părți, pe certele naționale între Cehi și Nemți,

în când perduți prin sală, doi ochi de un farmec n spus... cari luciau ca...

„Știi, domnișoară, care figură din cuadril 'mi-a plăcut mai bine?”

„Da”, îi răspunde ea rîzînd, „mi-ai mai spus-o încă-odată deja la petrecerea dela Sängeorgiu!”

Dela sublim până la ridicol nu-i decît un pas.

E vecinul tînr cu mustețele microscopice cu vecinica s'a întrebare:

„Care figură din cuadril 'ți-a plăcut mai bine?”

E o nădușală colosală în sală. Eșim puțin în bufet. Lângă o ușă șede o mamă și dă ficeii sale tîner, care la piept purta un mic buchet de flori, învîșături, cum se se poarte cu tinerii.

„Așa, drăguța mamii. Și dacă vre-un tînr îți va cere vre-o floare ca suveniru să nu-i dai, căci lumea e rea.

Și ea o întreabă roșind, naiv, cum nu-mai o fetiță de 16 ani poate întreba:

„Și dacă nu-mi va cere, să-i dau?”

O sancta simplicitas!

OIȚA „TRIBUNEI”.

Suveniruri de Rodna.

— D-șoarei Virginia. —

II.

Dulce ridientem Lalagen amabo,

Dulce loquentem —

Horaț.

„Nu știu, cum pot fi multe dame atât de naive să creadă, că o haină frumoasă le-ar pute face mai frumoase. Uită și aceea, sau poate nici n'o știu, că poți fi decoltată și cu toate aceste fără gust îmbrăcată. Ian vezi spre exemplu domnișoara, care trece pe dinaftea noastră.”

Era în seara balului dela 16 August din Rodna.

Sala frumos decorată oferia o privești feerică. Lămpile aruncau o lumină palidă roșietică, luminile din candelabre licăreau pline de viață și priviau în oglinzile din giur, ghirlandele, crengile și cununile de brad răpîndeau un miros îmbătător... și eu stam și priviam răpit de farmec în doi ochi negri

și în Ungaria, a le ațța și întreaga armată. În spaima lui nu numai a zădărnici intrări, ci și a face imposibil pe Dr. Lueger, urzind planul de a-l aduce o astfel de gravă insultă, care, după părerea lor, l-ar compromite în viața publică: a-l scuipa în față și a-l lovi cu bițul.

Pentru săvârșirea planului țesut chiar și aprobat de *Kaghalul* lor local întreg, plan de altfel îndrăzneț, s'a oferit un ziarist al lor, cu numele Kraus, un băteș bine cunoscut autorităților, adus anume din orașul Ihlava (Iglau), în Moravia. Atacul era să se săvârșească chiar la sosire, la gară, unde el, Jidanul-bandit, încungurât de semenii sei, pându-l, ascuns, după ușa de esire din gară. Și într'adevăr, cum a zărit pe Lueger, Jidanul începu să striga și Kraus să repezi spre el cu un băț gros, dar lovitură s'a descărcat pe cilindrul unui preot din nemijlocita apropiere a iubitului de toți oamenii cinstiți șef al antisemitelor.

Se născu, bine înțeles, o gâlceavă, ear' Jidanul a fost arestat și predat judecătii. Poate vom mai avea privilegiu a da încă și alte amănunte interesante despre atentat, dar de astă-dată ne mărginim a reproduce, după *D. Volksblatt*, pasajul privitor la Ungaria, de care Lueger nu uită nici-odată a aminti. Ziarul antisemit scrie în raportul seu:

„Pe urmă oratorul se îndreaptă în ton aspru contra pactului economic austro-ungar, contra *ingamarilor* Maghiarilor, sub pretextul căreia domnesc numai Jidanii și caracterizează drept rușine faptul, că nu numai Germanii, ci și celelalte popoare din Austria sunt silite (!!) Red. „Tribunei“), a o suporta liniștite. N'ai decât să faci o scurtă ochire în Ungaria, pentru a vedea cum sunt persecutați frații noștri, cum sunt maghiarizate toate școalele lor, cum Jidanii de acolo în frâiele în mână peste adevărații Maghiari și celelalte popoare, n'avem decât să vedem toate acestea pentru a pricepe, că noi Austriaci, ear' mai ales noi Germanii, nu ne mai putem uita liniștiți la cele ce se petrec. (Aprobări și aplauze furtivoase).

Măcelurile din Constantinopol.

Ori de câte-ori se va vorbi sau scrie, chiar și în cărți istorice, după desființarea definitivă a așa zisului imperiu turcesc, despre ultimele faze ale agoniei lui, nimeni nu va pute lăsa afară măcelurile de la 26 August n. și câteva zile următoare. Chiar și în actuala fază a agoniei încă se va pomeni adeseori de grozăviile întâmplate.

De aceea, deși am mai dat un mic resumat din depeșile aparute în ziarele străine, despre suspomenitele zile, totuși credem interesant a reveni și a reproduce istorisirea unor martori oculari, cari au venit la Constantinopol în ziua de 27 August și au putut vedea încă multe. Acești martori oculari sunt 280 Români din Țeară, cari în aceea zi sosiră la Constantinopol pe vaporul „Cobra“, al serviciului român de navigație, care tocmai în acele zile făcuse prima încercare cu suspomenitul vapor de a introduce în anumite răstimpuri, călătorii de plăcere de-a lungul coastelor Marii-Negre până în Constantinopol și încă pe preț foarte redus.

La excursiune au luat parte și mai mulți ziariști, între cari și un redactor al „Epocii“, care a trimis ziarului seu o corespondență mai lungă despre cele văzute și auzite. Credem deci interesant nu numai pentru momentul pe față, dar și pentru mai departe a extrage următoarele din ea:

Joi dimineața, 27 (15) August, la orele 10, am ajuns în apele Bosforului. Eram în total vre-o 280 de călători. La Terapia, unde voiam să debarcăm, am fost întâmpinați de d-nii Nanu, însărcinat de afaceri al legățiunii române, și de viceconsulul Georgescu, cari ni-au comunicat, că în ajun adică la 14 August, au izbucnit grave tulburări în oraș și în consecință e cu neputință să descindem în oraș. Noi neștiind gravitatea situației, totuși am înaintat spre Constantinopol, unde am ajuns la ora 1 după amiază.

Era îngrozitor aspectul ce ni-s'a prezentat. Lumea imensă, cuprinsă de o spaimă de nedescris, era adunată pe cheul Galata. Plotoane de trupe cu baionetele scoase alergau în marș forțat înspre casele din spatele agenției române de vapoare și după câteva minute vâzduhul era sguduit de mi de pușcături.

În casele din dosul agenției române de vapoare s'au refugiat sute de familii armene, implorând protecția românilor. Armenii au baricadat toate porțile și ușile acelor case. Când au sosit trupele turcești, la comanda unui colonel, ele au dat foc.

Armenii răspundeau și ei cu focuri de armă. Zeci de soldați și trecători îngroziti căzuseră în lacuri de sânge.

Românii sosii pe vaporul „Cobra“, cuprinși de groază, s'au refugiat pe bordul vaporului și s'au întors înapoi la Terapia, un fel de mahala sau stațiune de vară a Constantinopolului. De aici mare parte a pasagerilor, însoțiți de personalul legățiunii române și de dl Coandă, directorul serviciului de navigație, au descins la Summer Palace Hotel. Alții, mai îndrăzneți, printre cari și corespondentul d-voastre s'au întors cu „Cobra“ la orele 5 p. m. la Galata, unde n'am putut descinde decât seara târziu și numai sub protecțiunea trupelor turcești.

Mercuri, în ziua de 14 August, după amiază la ora 1, aproape 100 de Armeni, înarmați au pătuns în splendidul palat al băncii otomane, situat în *Ancienne rue de Pera*. Poliția informată de acest atac a sosit imediat, împreună cu numeroase trupe. S'au schimbat numeroase focuri între bandă și trupe, până când în cele din urmă, spre seară, Armenii, — în urma intervenției puterilor, — au capitulat și s'au refugiat pe un staționar englez. În timpul când lupta se urma la banca otomană și trupe nouă se dirigiau în marș forțat spre acea parte, o bombă a fost asvirlită în mijlocul trupelor concentrate la Galata Serai. Bomba a explodat imediat și 16 soldați au fost omorâți. O altă bombă a fost aruncată în *Grande rue de Pera*, în fața magazinului Mir și 14 soldați au fost omorâți, ear' doi ofițeri grav răniți.

După ce banca otomană a fost pusă la siguranță, a început un măcel înspăimântător. Bunde de Turci înarmați și fanatizați în fața trupelor și sub ochii poliției omorau pe toți Armenii, bătrâni, tineri, femei și copii, — pe cari îi fătăneau în drum sau prin prăvălii. Spre seară toate stradele din Galata și Pera erau pline de sânge: și se părea o inundație. Sute de căruțe treceau pe strade înscrucate cu cadavre. Bunde de Turci au prins pe urmă curagiu și au pătuns prin casele locuite de Armeni, pe cari după ce le-au devastat, au scos pe Armeni de ceață și i-au măcelărit în fața soldaților cu o cruzime de nefchipuit.

A doua zi, la 15 August, imediat după sosirea „Cobrei“, casele din dosul agenției române de navigație, au fost asaltate de trupele turcești. După o luptă îndelungată Armenii refugiați aici au cedat în fața forței armate. Era un spectacol groaznic a vedea atâtea trupe în giarul unei case unde se refugiaseră 40 de Armeni.

La orele 4 p. m., toți Armenii fură măcelăriți. Șese case din dosul agenției române au fost distruse de Turci și sub ruine peste 70 de Armeni. Într-o casă se afla un deposit de grâu: câțiva Armeni s'au ascuns în grâu, dar spre nenorocirea lor, căci au fost omorâți de baionetele soldaților turci. În strada Sarab Inskelessi o casă mare este distrusă cu desăvârșire, aici a fost omorât Joi seara vre-o 30 de Armeni. Trotarul și din fața casei e plin de sânge; ear' zidurile caselor de prin vecini sunt pline cu pete mari de sânge, pe cari le-au făcut soldații ștergându-și mâinile.

Azi, Vineri, la 16 August, pe puntea Galata au fost omorâți patru Armeni. Staționarele marilor puteri au intrat cu forța în oraș și au luat poziție în fața Galatei. După o statistică oficială turcească, — căreia însă nu-i crede nimeni, — au fost omorâți:

În cartierul Galata 608 Armeni; Hask-y (cornul de aur) 204; Stambul 150; Pera 160 Armeni. Total 1122 de Armeni.

Dintre Turci au fost omorâți 280 de soldați. Se crede însă că au fost omorâți peste 3000 de Armeni, ale căror cadavre în mare parte au fost aruncate în Bosfor. În curând apele Bosforului vor scoate la suprafață cadavrele și atunci se va pute stabili aproximativ numărul omorâților.

Din parlamentul maghiar.

— Ședința dela 4 și 5 Sept. n. —

Se continuă desbaterea asupra proiectului despre procedura criminală — începută în ședința din 3 Septembrie. Vorbirea deputatului Chorin a fost numai o introducere la vorbirea ministrului de justiție, privitoare la proiectul de pe tapet, din care a apărut, că discuția se urmează în mod obiectiv.

Deputatul Polónyi Géza luând cuvântul mulțumii ministrului pentru vorbirea obiectivă, arată însă și defectele proiectului, și a propus camerei un proiect de rezoluție.

După Polónyi a vorbit mai mulți și pertractarea s'a amnat pe ședința de 5 Sept. a parlamentului.

În ședința din 5 Sept. n. s'a primit unanim proiectul despre procedura criminală și proiectul de rezoluție al lui Polónyi.

Au urmat apoi enunțările ministrului președinte, privitor la înființarea episcopatului gr-cat maghiar din Hajdu-Dorog. Episcopatul acesta abia crede că se va face, din pricina multelor greutăți, deși lipsa i-se simte.

Neputându-se însă face episcopatul proiectat, guvernul deocamdată se ocupă cu ideea de a introduce în bisericile gr-cat. ungurești (!) o misă în limba ungurească.

Privitor la interpelarea lui Szederkényi, când se va discuta parlamentul, ministrul președinte a declarat, că nu s'a ocupat absolut de loc până acum cu această chestie.

Momentul cel mai însemnat al ședinței de sigur a fost vorbirea lui Aponyi Albert, care fără a intra în desbaterea amănunțită a expozeului ministrului de finanțe, a arătat eroarea guvernului, care voia să încheie pactul vamal cu Austria, fără de a statui tarifa de vama ungară autonomă, scoțând în relief pagubele ce ar urma din lucrul acesta și propunând modalitățile cum se se făcă pactul. Vorbirea lui Aponyi a fost ascultată în liniște și a făcut impresie adâncă.

Au mai interelat guvernul, Kossuth Ferencz în chestia cuotiei; Ugron privitor la însemnătatea vizitei Țarului la Viena.

Ședința s'a închis la orele 1 și 40 min. Proxima ședință va fi Mercuri în 9 a l. c.

Echou la sinodul dela Blaj.

Din giurul Sătmăruului, August n.

Vestea despre convocarea sinodului la Blaj a stîrnit și în preoții uniți a Orășimari asemenea dorințe; căci cine dintre noi nu ar dori, să se inaugureze și la noi o viață bisericească mai viaie.

Dela ultimul sinod diecesan sînt aproape 14 ani, de atunci s'au schimbat multe lucruri atât în formă, cât și în esență. Exceleța Sa, domnul Episcop a creat pentru diecesă atâtea fonduri, cât altul nime, dar' că celelalte fonduri ce progres au făcut, sau în ce stadiu se află dela sinod încoace? nu avem nici cea mai mică cunoștință. Nu am să fac acușări pasionate nimemul, căci sînt pe deplin convins despre onestitatea administratorilor dela fondurile amintite, dar' clerul rural ar merita atîta considerațiune, să fie lămurit despre starea aceloră barem în aceeași formă, cum s'a întâmplat după ultimul sinod.

Un sinod ar fi chemat, ca să pună administrarea fondurilor pe alte baze, mai corespunzătoare stărilor actuale; ear' în a doua linie cum se devină mai rentabilă pentru cler?

În local prim ne interesează fondul viduo-orfanal. Acum se termină conscrierea venitelor preoțești, deci a sosit cel mai potrivit timp, să se statorească o cuotă mai corespunzătoare și mai practică, dar' și mai rentabilă pentru acest fond, abrogînd clasificarea veche a parohiilor, și statorind 1 1/2 % sau 2 % după venitul fiecărei parohii, statorind prin comisiunile exmisse, în mod s'ar înmulți la an acest fond cu câteva sute de florini.

La acest fond ar trebui îndatorate cu tot dreptul și casele bisericești după venitul lor anual; căci e lucru ridicol, preotul, care lucrează în prima linie la înflorirea acelor case, să nu aibă nici cel mai mic drept la acelea, ear' dascălul să aibă.

Avem noi oradanii un regulament pentru teologii, cari nu-și iau de soție fete de preot. Cerem de o parte, că dela solvirea taxei nime să nu fie dispensat; ear' de altă parte poftim ridicarea taxei dela 400, cel puțin la o 1000 fl. (!) Red. „Trib.“). Nu voesc a înfriga asupra gustului nimemul, dar' sînt iubitor de dreptate: Fondul viduo-orfanal e creat și susținut singur numai de preoți, apoi că o fată de Țeran — devenind preoteasă pe lângă solvirea unei taxe de 400 fl. — se fie în aceeași măsură îndreptățită la acest fond ca și alte preotese din pînă de preot, a căreia moș de-a contribuit de un lung șir de ani la acest fond — aceasta nu e înscris nici în cer, nici pe pămînt. (Adevărat, nu e scris. Dar' nici nu trebuie... Aici autorul ni-se pare greșit. R. „Trib.“).

Așigderă renta anuală a preoților deficienți o așa de neînsemnată, încât nu corespunde nici celor mai modeste pretensiuni. Oare onorarul protopopesc pentru legarea angariilor n'ar fi cel mai potrivit mod pentru sporirea acestui fond? Ce rezon are acest onorar, eu barem nu îl înțeleg. Dacă odată ni-e impus, mai bucuros îl oferim și eu și altul pentru un preot devenit neputincios, decât pentru altul, care nu are lipsă de el. În acest mod am pute vedea realizate multe dorințe de ale clerului inferior — la ce, nu se recere alta, decât puțină bunăvoință și abnegațiune; ear' mîrlitul ordinarizat se binevoiesc în acest scop a concentra fondurile deosebite și a înființa cassa diecesană. Sau nu s'ar pute înființa chiar o bancă românească din aceste fonduri? Comitatul B-horului în această privință e prevent și de comitatul nostru, care își are banca sa românească.

După ce „Ordo est anima rerum“ cerem executarea regulamentelor diecesane față de fiecare preot sau cleric. Protestăm contra procedurii unora, cari în interesuri private abuzează de generositatea Episcopului nostru. Cine a dobândit parohia pentru care a re-

curs, să o ocupe, — dar' asupra aceleia nu faci tîruguși. Șoade faime se susțin pe aici despre unii preoți; din care causă cerem reglamentarea tuturor aceloră, cari se trag sub orice pretext, dela împlinirea obligamentelor impuse.

În fine întreg organismul administrativ ar trebui eliberat din căsuțele formulelor vechi. Causa mai neînsemnată să se delege la forurile protopoești, o descentralizare ar ușura mersul afacerilor; — pentru ce nu s'ar pute introduce și la noi forurile protopoești cu un cerc mai lărgit de jurisdicțiune? Cercurile protopoești s'ar pute aronda amăsurat exigențelor diecesane, ear' multe cercuri cu 3—4 parohii fără ceva daună simțită s'ar pute cassa. Ce lipsă de atâtea brîne roșii?

Că aceste dorințe ale clerului rural cu mult mai ușor s'ar pute realiza prin un sinod, unde ar fi reprezentate toate nuansele de păreri, decât prin denumirea de asesori alor ori-cât de mulți doctori sau profesori — nime nu o va contesta.

Dela Mehadica.

VI.

De pe Valea-Cernei, 19 August n.

(Urmare).

Trebuie să se sgduie sufletul fiecărui Român când citește acestea și-și închipuie cătă venin, cătă amărăciune trebuie să fi fost îngrămădită în virful condeiului generalului Doda atunci când le-a scris; dar' și a căcat pe inimă bunul om, nu a dat curs liber amarului ce l'a fost cuprins, că i așa i-a dictat iubirea creștinească tot — cea iubire creștinească, care pe d-nii Curescu-Drăgălina-Ionaș nu i-a împedat a turna mereu venin în inima generalului Doda, până-ce acesta a căzut de nou la pat, atins de un nou atac de apoplexie.

Generalul s'a fost recules de nou și se decisese să primească încă-odată presidenția comunității de avere. D-nii Curescu-Drăgălina erau așăși ca să-l aștepte în cutare zi, la o anumită oară. Generalul ca de obicei și-a făcut și în ziua aceea preumblarea sa, în societatea intimului seu, majorul de Iacobici și la ora hotărîtă au placat ambii cătra comunitatea de avere, pe o stradă strîmtă laterală. Ajungînd în colțul acestei strade se oprî în loc, și fața i-se posomorî. În parcul din fața comunității de avere stătea domnul Ioan Ionaș, în poziție de așteptare. Generalul prinse pe majorul de Iacobici, de mână, și i'iritați zise: „vezi-l, pe ala de acolo?“ — arătînd spre Ionaș. „Acela mă așteaptă pe mine, ca să mă împedecă să nu primesc presidenția la comunitatea de avere!“

Majorul de Iacobici, s'a încercat să-l liniștească și să-l facă a crede, că Ionaș poate să aștepte și pe altcineva, ear' dacă așteaptă pe generalul, poate să aibe și alte afaceri cu dînsul, dar' generalul Voda l'a întrerupt zicîndu-i: „taci Rittere! (Majorul de Iacobici era cavalier) și-aș pute apriați spune, în ce schimb face Ionaș acest serviciu lui Curescu-Drăgălina, dar' mai bine tac! Îmi vine să mă întorc îndărăt, ca să nu dau față cu omul acesta, pe care când îl vîd, mi-se revoltăază tot sângele, și mă tem să nu fac vre-un lucru neucivinos; să ridic bastonul și să-l lovesc în cap.“ — Majorul de I. îl liniștea mereu și căuta să-i respire toate gândurile rele. Dar' Doda îi răspunse: „Nu-mi vorbi; eu îmi cunosc oamenii; eu știu tot; știu ce vrea Ionaș și mă indignează până la suflet modul și pretextul sub care se apropie de mine! Crezi tu, Rittere, că lui îi pasă mult de sănătatea mea... de viața mea?“

„Într'aceasta generalul intrase cu majorul de I. în parc. Ioan Ionaș le eși în cale și cu vorbe duci început să vorbească generalului de sănătatea sa, de viața sa atît de scumpă tuturor Românilor, de băi, cari ar face bine generalului, de necazurile și iritațiunile la care e expus ca președinte la comunitatea de avere etc. Generalul aruncă o privire tristă majorului de I. care însemna atîta: „Ce i-ai spus?“ (Căt de bine cunoștea generalul Doda oamenii din giurul seu!) „Se mă aștepti Rittere în parc — îi zise el — că nu vîoi sta mult!“ — și intră în edificiul comunității de avere, lovind mereu cu bastonul în padiment pentru a-și liniști iritațiunea. Ajungînd sus, în sala comitetului comunității de avere, a declarat celor aflați acolo, că „nu primesc presidenția! Sbogom!“ (Aceasta era expresiunea de salut a generalului) și o luă earăși pe trepte, îndărăt, părăsind sala în care a lucrat atît de mult, și atît de bine, fără a-și pune mai mult piciorul în ea! (Va urma).

Aforisme politice.

— Una la zi. —

Dacă ar exista un popor de zei, el ar fi guvernat demotati. Un guvern așa de perfect nu se potrivește pentru oameni.

Rousseau.

„Astra“ la Lugoj.

Scene.

(Urmare.)

De-a lungul Lugojului.

Trecem în trăsuri, în fuga mare, pe stradele Lugojului. Mai la fiecare trăsură e câte un arangier, cu coccărdă tricolor. E un sgomot de capitală, un sgomot, care te ridică. De prin ferești, din uși, de pretutindeni, privesc mulțime, bărbați, femei, copii. Sînt străini, cari se uită, cum vin „Valachii“ în zi de sîrbătoare.

Au ce vedē.

Trec cerșitori în grupe mari, doi cu doi, asu câte trei, cu stindard în fruntea grupeii, și fiecare poartă la piept o bandă „roșu-albastru“, pe care e întipărită o liră de aur. Unii poartă șerpere făcute din stofă de tricolor național. Unii poartă brîne de tricolor.

„Noi ni-s acasă“.

Conductul episcopului.

E cătră 6 ore. Cete de călăreți aleargă cătră gară. Sînt cai mîrunți, decorați cu covoare, impenați la frîne și decorați. Călăreții sînt ficioiri Țerani de ai noștri. E un tablou ce se vede pe la ospețe. În giurul gării ei se posteză. Unul sare într-o parte, altul într'alta. E un sgomot și un tropot. Sosec trăsuri după trăsuri... Vine lume multă. Gara se umple. Sosește trenul. Episcopul se coboară. Figură înaltă, ochi melancolici, umezi, barbă albă; pe cap un capușu purpuru. O ceată de aleși îl întâmpină. Sînt deputații.

Protopopul Dr. Popoviciu, un tip brunet, tineresc, modest, draguț, e emoționat. El spune primul cuvînt de bineventare, care se perde în sgomotul locomobilei, ce se pornește cu un fel de ciudă asupra scenei solenne românești.

Rînd pe rînd vorbesc mulți: vre-o 7 înși. Baciu Hațeg spune mai mult cu fața trandafirică, cu ochii lucitori, decât cu cuvîntul. Propopul Grosescu, ras și gras ca un canonic romano-catolic, vorbește zimbînd... E o scenă familiară, între episcop și preoți. Toți sînt una, în iubire și stimă, Români.

Să pornește conductul.

La trăsura episcopului sînt 2 smei. Coama lor e împletită cu tricolor național, ce zboară în vînt. Frînele le ține cu tîrie un puternic Român, în costum național. Trăsura zboară cu un avînt mare. După ea alte 30—40, în giur și în urmă călăreți.

E un conduct solemn.

Trecem prin Lugojul-nemțesc, în urma noastră mi de priviri. Podul de peste Timiș bubue și se cutremură. Clopotele dela ambele biserici românești își contopesc glasul grav și impunător de salutare. Trecem pe lângă *Concordia*... Dintro fereastra Dr. Rațiu și badea George salută zimbînd și-și aventă nafrămile...

Parcă se tot alergi în acest conduct, solemn și românesc.

La biserică.

E ziua primă a „Astrei“. Soarele e de sîrbătoare; mai cald și mai strălucitor. Frunțașii se întălesc la umbra din grădina *Concordiei*. Stringeri de mână și salutări de „bună dimineața“.

Deodată clopotele sună...

„Să mergem la biserică!“ „La biserică!“ — rîsună din mai multe părți.

Și se pornesc. E o gardă întreagă.

Președintele „Astrei“, în gală preoțească, cu insigniile de canonic sub barba sa călărească, cu toată grația, impenați la frîne și decorați. Partenie Cosma, cu toată grația, impenați la frîne și decorați. Băsești, nepretențios și simpatic, ca deauna; V. Babeș, slab, uscățiv, concetă în sine însuși; protopopul Papiu, înalt, pîrl lung argintiu... și așa mai departe. Merg cu toții la biserică catedrală, cea catolică.

Un moment pîtrunzător de iubire frățească și în cele confesionale.

La priceasnă es, și cu toții împreună merg la biserică gr-orientală, care e absolut îneduită. Mulțimea se desparte; o stradă largă se deschide și toți înainteză și fac un semicerc dinaintea altarului.

Episcopul Popea celebrează sf. liturgie cu mare asistență. Biserica cea largă, cu pîreți sombri, e plină de căldură și lumină. Peste întregul se revărsă melodile excelenței cor, care e așa de dulce și răcoritor... Eu ascult perdut... Privesc în giur și văd amestecate, unite, cele două biserici. Cei tunși alături de cei cu pîrl lung; cilindre alăturate cu stufosoale pălării, late și moi, de mătăsă. Dr. Bonea, cu decorata sa grecă, stă alături de Dr. Szmigelszki, care are o reverență tivită cu lila, insigniile de camarar papal...; nu departe e Dr. Hossu (vili) cu

...entru redacție și editură responsabil: **Andrei Baltas**

O specialitate naturală neprețuită

este apa minerală alcalin-acidă bicarbonată

Isvorul „Matilda” de Bodok

care după experiențele făcute s'au dovedit că o apă medicinală prea eficientă și plăcută mai ales: la **conturbări de mistuire, maladiile stomacului, a rinichilor, a bătăii udului și ale organelor respiratoare** etc. [1789] 86—100

Borviz de primul rang

care prin limpezitatea sa rară și prin conținutul său mare în acid carbonic natural — de un gust și efect prea plăcut și binefăcător — va îndeplini chiar și pretențiunile cele mai delicate, ca cum nici o altă apă minerală.

Deposit în Sibiu, Sighișoara și Alba-Iulia:

la domnul I. B. Misselbacher sen., Cluj: Segesváry és társai, Déva: Balog Gyula, Orăștie: Németh János; în Brașov deposit propriu strada Caldărarilor nr. 68, și se poate comanda și de-a dreptul dela administrațiunea subsemnată.

Cu toată stima

Administrațiunea isvorului „MATILDA”:

Josef György.

(comit. Háromszék). Bodok. (Transilvania).

Pianuri durabile și de un sunet nobil cu mecanism de prima calitate, precum o pretinde gustul bun al inteligenței, se află după cele mai plăcute modeluri în [1251] 20—30

I-a prăvălie transilvană de pianuri și armonii

a lui

Victor v. Heldenberg,

Sibiu, Strada Morii numărul 12.

sunt reprezentate exclusiv firmele cele mai renumite și mai probate:

Ludwig Bösendorfer, } constructori ces. reg. de pianuri.
J. M. Schweighofer fil,

Fritz und Sohn, **Hoffmann**, furnizorul camerei al Alteței-Sale Arhiducelui Carol Ludovic, Proksch, Rösler (Dresda), Blüthner (Lipsca).

Garantie perpetuă pentru construcțiuni bune.

Prețuri modeste.

Sensational! Fără concurență!

NICI UN GUMMI PARISIAN

sau altfel de specialități

nu mai sunt de lipsă!

În toate statele civilizate e protegiat prin lege, recomandat de medici, perfect sigur și nestrăicios [1967] 3—10

numai procurare simplă.

Agentura generală dela

Ursprung & Comp.,

Viena, IX., Müllnergasse nr. 3.

La „Tipografia”, soc. pe acțiuni

în Sibiu se află de vânzare

CARTEA DURERII

DE

EMIL BOUGAUD.

TRADUCERE DE

IACOB AFIN NICOLESCU.

Editor: Dr. E. DĂIANU.

Prețul 70 cr. (cu porto postal 78 cr.)

Această carte a fost recomandată de către Exc. Sa Metropolitul Victor Mihályi de Apșa printr-un circular special.

La „Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu se află de vânzare, cu prețul de 20 cr. broșura:

Die rechtliche Grundlage des Dualismus

Baza de drept a dualismului

de

Dr. N. D. cavalier de Preda.

Broșura aceasta, scrisă nemțește și apărută în Viena, este dedicată energicului

Dr. Carol Lueger.

Apel pentru subscrieri!

Subscrișiți, în dorința de a se dezvolta spiritul de economisare în cercuri tot mai largi, și de a procura cu deosebire poporului muncitor creditele de care are trebuință, în înțelesul contractului încheiat între noi, înființăm o societate pe acții, pe baza legii comerciale din anul 1875 art. XXXVII., a cărui plan este următorul:

1. Firma societății este „**Zlagneana**”, institut de credit și de economii, cu sediul în Zlatna (comitatul Albei-inferioare).
2. Societatea se înființează pe timp nedeterminat.
3. Capitalul social se fixează cu 100.000 coroane și consistă din 1000 acții de câte 100 coroane una. [2054] 1—4
4. Acțiunile, ce se vor emite, vor fi scrise pe numele respectivului acționar și vor fi provăzute cu cuponi la purtător și cu un talon.
5. De fiecare acție sunt a se depune la subscriere 40% a valorii nominale, adică 40 coroane, precum și o coroană taxă de înscriere. Celelalte rate de acții subscrise, vor fi plătite în decurs de șase luni în trei rate egale, începând dela adunarea generală constituantă.
6. Termenul ultim pentru subscrierea acțiilor este pus pe 31 Octomvrie a. c.
7. Subscrierea e obligatorie. Cei-ce vor subscrie acții și nu vor satisface obligamentului lor, vor fi impropresuși pe cale legală.
8. Fundatorii își rezervă dreptul de a denumi ei înșiși pe membrii primei direcțiuni, precum și pe directorul executiv.

Pentru toate cele expuse în acest apel de subscrieri, luăm răspunderea solidară. Zlatna, în 27 August 1896.

Emanuel Beza m. p., paroh (Zlatna), **Nicolae Mușca** m. p., econom (Valea-Dosului), **Vasile Aron** m. p., econom (Valea-Dosului), **Iuliu M. Montani** m. p., protopop gr.-cat în Zlatna, **Ioan Moldovan** m. p., preot gr.-or. în Petrângeni, **Teodor Dușca** m. p., cand de preot (Petrângeni), **Moise Popescu** m. p., proprietar (Amașul-mare), **Ștefan Corpade al Anei** m. p., econom (Zlatna), **Ioan Olariu** m. p., măcelar (Zlatna), **Ioan Codruș** m. p., brutar (Zlatna), **Iuliu V. Albini** m. p., notar și proprietar în Zlatna, **George Vișa** m. p., proprietar (Zlatna), **Nicolae Porcariu I. Alexandru** m. p., econom (Valea Dosulu), **Dionisie Popoviciu** m. p., notar cere. în Bacia, **Nicolae Popoviciu** m. p., paroh gr.-cat. (Cibu), **Ștefan Pasculeș** m. p., proprietar (Zlatna), **Nicolae Cristea** m. p., preot (Petrângeni), **Amfilochie Giurca** m. p., notar cercual în Feneș, **Ebergényi János** m. p., proprietar (Zlatna), **Petru Petringenar** m. p., proprietar (Zlatna), **Constantin Ciurea Irimia** m. p., ad. not. în Zlatna.

Hotel Frank, Sighișoara.

Subscrișul aduc prin aceasta la cunoștința publicului călător, că 'mi-am deschis nou ziditul hotel, cafenea, precum și restaurațiune cu grădina de vară, cu pavilion, elegant arangiate și corespunzătoare gustului de acum.

Pentru benturi și mâncări bune, precum și pentru serviciu solid mă voiu îngriji cât se poate mai bine.

Omnibusuri proprii și birjari stau la dispoziție la fiecare tren

Cu profundă stimă

Carol Frank,
proprietar.

Diplomă de onoare.

„Tipografia”, soc. pe acțiuni, Sibiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI și BROȘURI

Placate

BILETE DE LOGODNĂ ȘI DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit
de cuverte, cerneală, reccisite de scris,
ceară de pecetluit etc.

Comande din afară
se efectuesc repede.

Bilete de vizită
după plac și cerere

Mare deposit
de hârtie de scris și concept, precum și hârtie fină
de epistole
cu plicuri în casete.

EDITURA „TRIBUNEI” ȘI A „FOII POPORULUI”

Diferite cărți științifice și literare
Elegant legate sau broșurate.

Biblioteca populară a „Tribunei”

Dictionar
român-german și german-român.

Prețuri foarte moderate.

Strada Poplăcii Nr. 15.

Librărie românească în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.